

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afgang fra Bestemmelserne i Lov Nr. 77 af 12. Marts 1923, § 4, angaaende ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplerings af Hærens Bygninger, Øvelsespladser og Beholdninger.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 367).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst (se Tillæg C. Sp. 33) *samt dets Overgang til tredje Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3621; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 232).

Sagen sattes til Forhandling.

Rytter: Det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister her har fremsat for Landstinget, Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m., er en gammel Kending ogsaa i dette Ting. De forskellige Standpunkter har i Begyndelsen staaet noget skarpt overfor hinanden, idet man paa den ene Side mente, at det var heldigt, om der var en god Forbindelse mellem de judicielle Kontorer og Befolkningen, saaledes at Folk ogsaa i private Sager kunde søge Personalet der, hvilket ogsaa var den billigste Ordning for Statskassen, medens man paa den anden Side pegede paa, at der undertiden kunde forekomme meget grelle Tilfælde, idet Em-

bedsmænd, der havde været privat engageret til at udføre Sager for private, senere kom i en Slags Kollision, naar de skulde beklæde Dommerembeder i de samme Sager, hvad der selvfølgelig maatte virke uheldigt. Man saa i Virkeligheden meget grelle Tilfælde af denne Sammenblanding ude omkring i Landet — det var jo kun udenfor København, den Slags Forhold kunde opstaa, her i København kunde de ikke forekomme, fordi de Fuldmægtige, som her har med disse Sager at gøre, aldrig beklæder Dommerstillinger. Man mødtes nogenlunde ved efterhaanden at komme ind paa en Mellemvej, idet man opstillede en Række private Forretninger, der skulde kunne udføres paa Retskontorerne, vel at mærke saaledes, at de ikke blev udført af vedkommende Embedsmænd for egen Regning, men de Gebyrer, der kom ind, skulde gaa i Statskassen. Denne Vej, som man slog ind paa for nogle Aar siden, har den højtærede Justitsminister ogsaa fulgt, og vi fra vor Side ser derfor saaledes paa det Lovforslag, der nu foreligger, at det maa have Udsigt til at gaa igennem Landstinget, og vi haaber ogsaa gennem Folketinget.

Det eneste Punkt, der maaske kan volde nogen Tvivl, er Ikrafttrædelsesdagen. Oprindeligt var der foreslaaet 10 Aar til at sætte Loven i Kraft. Det er der selvfølgelig ikke mere Brug for, men Spørgsmaalet er, om den Ikrafttræden, Ministeren her foreslaar, ikke sker noget for hurtigt. Ganske vist blev man ved at beholde den oprindelige Ikrafttrædelsesdag ogsaa i de senere Forslag, men vi var alle sammen klar over, at naar vi nærmede os det Tidspunkt, da Loven skulde føres igennem, maatte vi forandre dette Tidspunkt. Forholdet er nemlig det, at Loven egentlig allerede træder i Kraft, naar den er vedtaget, thi der staaer i § 3, at

„Lovens § 2, 2det Stykke, gælder fra Lovens Ikrafttræden for de Dommerfuldmægtige, der er ansat under Forudsætning af, at de ikke driver privat Virksomhed, saavel som for alle de Fuldmægtige, der ansættes eller genansættes efter nævnte Tidspunkt.“

Altsaa, fra samme Øjeblik Loven er vedtaget, begynder den at virke; kun for dem, der allerede nu er i Stillingerne, beholder den nuværende Ordning sin Gyldighed i nogen Tid. Det vil jo tage nogen Tid, inden